

S O U D N Í S Í Ň

Ilustrovaný týdenní zpravodaj vážných i veselých soudních případů.

Vychází každou sobotu, o soudních prázdninách (v červenci a srpnu) každou druhou sobotu, takže za celý rok vyjde 48 sešitů.

Předpláci se v Československu na 48 sešitů Kč 48.—, na 24 sešitů Kč 24.—, na 12 sešitů Kč 12.— a pošt. zásilkou; do ciziny na celý rok Kč 72.— na půl roku Kč 36.—. — Odběrní podmínky vidí se usancení vydanými Spolkem vydavatelů a nakladatelů časopisů; podle nich zejména lze odřici odebrání časopisu jen písemně ke konci období, na něž je přípustno předplacení (u nás nejméně na 12 sešitů); pouhé vrácení sešitu nestačí a nemůže býti pro

administraci znamením, že se tím odebrání časopisu vypovídá. Předplatné pak je poplatek, jímž se časopis buď na celý rok nebo na 12, 24 nebo 36 sešitů předplácí; dnem splatnosti je tedy den, kdy vyjde 1., 12., 25. nebo 37. sešit.

Redakce a administrace nalézá se v Praze III., Maltézské nám. č. 5. — Telefon č. 42.221. — **Účet pošt. úřadu** českového č. 4456. — **Vydavatel** Ing. Josef Buchar. — **Odpovědný redaktor** Frant. Flanderka. — **Tiskem** Pražské akciové tiskárny v Praze II., Lützowova ul. 2.

Porota v Praze.

Podzimní porotní období pražské „hono-silo“ se četnými případy násilného smilstva, takže skoro celé prošlo v tajných líčeních za zavřenými dveřmi. Je to zarážející úkaz doby, hodný zahloubání se nad příčinami opakovaných těchto hnusných zjevů. Až dosud držela v tomto směru rekord porota moravsko-slezská, tímto obdobím však zvítězila Praha na celé čáře.

Břítvou na ženu.

Jako první případ projednána byla žaloba na Ant. Vyhnanovského, poštovního zřízence z Bráníka, kterého státní zástupce Dr. Koblih žaloval pro zločin nedokonané vraždy.

Historie tohoto činu je vlastně historií manželství obžalovaného. Vyhnanovský oženil se před šesti roky, když mu bylo 30 let, v Rokycanech, kde musil svou ženu zanechat, poněvadž nemohl dostati v Praze bytu. Sám žil v Praze a do Rokycan k ženě dojížděl. Někdy týdně, někdy jen jednou měsíčně, neboť jeho příjem více nedovoľoval.

Za čas měl dojem, že jeho žena nechová se v Rokycanech náležitě. Když myslil, že má o tom jistotu, převezl Hermínu do Prahy. Ale bytu zde neměl. Usadil ženu v podnájmu, tak, jako bydlel sám. K tomu bydlel každý jinde, ona na Vyšehradě, on v Podolí. Platil jí byt a podle jejího doznání se o ni dobře staral.

Mladá žena však nemajíc vlastní domácnosti ani bytu začala chodit ke své přítelkyni, která má vinárnu. Tam se zdržovala celé dny a vypomáhala tam také v posluze hostů.

Manžel V. viděl to nerad a zakazoval ženě, aby do oné vinárny nechodila. Marně. A tak jednoho večera letos v červnu šel V. se svou ženou do vinárny a opakoval jí, co jí říkal už v Rokycanech: „Uvidíš, že to s námi dobře neskončí.“

Bylo hodně po půlnoci, když se vraceli domů. Muž doprovázel ženu do jejího bytu kolem vyšehradské radnice. A tu jí vyzval, aby s ním šla na vyšehradské hradby... Žena odmítla: Co kdyby nás někdo viděl...?

Vyhnanovský neřikal nic, ale když žena byla asi tři kroky před ním, přikročil k ní, povlal jí a břítvou, kterou vždy s sebou nosil, zasadil jí čtyři řezné rány vzadu na krku a na tváři. Po zoufalém výkřiku napadené a těžce

zraněné ženy odhodil břítvu oknem do sklepa jednoho domu.

Když k radnici přiběhly dvě roznášečky novin, viděly, že Vyhnanovská sedí na zemi, opřena o zeď domu, a vedle ní stál obviněný, dívaje se tupě na sténající družku. Za několik minut přikvačil k místu útoku policejní strážník.

„Co jste jí udělal?“ — zněla jeho otázka.

„Co je vám do toho?“ — odpověděl tázaný.

„Žádnému do toho nic není. Já se svou ženou mohu dělat co chci!“

Od té chvíle se manželé neviděli. Až teprve před porotním soudem, jemuž předsedal pan vrch. rada Eduard Souček. Vyhnanovský čin doznal. Řekl, že cestou domlouval ženě, aby do oné vinárny nechodila a když s ním nechtěla jít na hradby, že se rozčilil. Rozhodl se, že ji zavraždí. Vytáhl břítvu a chtěl ji podřezat. Pak chtěl podřezat i sebe, ale nežli se k tomu odhodlal, břítva prý mu spadla oknem do sklepa. Co učinil, udělal v opilosti —

Jeho žena, jejíž zranění prohlásili soudní lékaři za těžké ublížení na těle, obžalovanému nepřitěžovala. Potvrdila, že byl opilý, že na ni žárlil a že ji podezříval z nevěry, ačkoliv neměl prý k tomu důvodu.

Porotcům byly dány otázky na zločin úkladné vraždy a na zločin těžkého ublížení na těle. První otázku zodpověděli 12 hlasy záporně a druhou 9 hlasy kladně. V důsledku toho vynesl porotní soud rozsudek, jímž se obžalovaný Antonín Vyhnanovský odsuzuje do těžkého nepodmínečného žaláře v trvání čtyř měsíců.

Několik tajných líčení.

Druhého dne zasedl před porotou, jíž předsedal vrch. rada Sýkora, na lavici obžalovaných 40letý ženatý dělník Václav Šercl z Velkých Čelakovic. Žaloval na něho státní zástupce Dr. Tomsa věc velmi ošklivou.

Šercl přišel 1. července 1926 na návštěvu ku svým příbuzným, manželům Ž. v Hostivari, a žádal je, aby jej nechali přespát. Ti ochotně svolili, poněvadž však neoplývají ani statky pozemskými ani rozsáhlou ložnicí, musil Šercl vstít za vděk uložením se na slámník vedle 12leté dcerušky manželů, Marie Ž. Rodina, celodenní těžkou prací na poli znavená, záhy tvrdě usnula, jen Šercl nikoli. Hříšné touhy jej posedly a jejich surovost vybila se na 12letém dítěti, které rozespalé, nechápající, co

se s ním děje, chtělo křičet, ale nemohlo, ježto Šercl držel mu pevně ústa.

Ubohé děvče ze strachu a ze studu nesvěřilo se rodičům, až když přepadly je bolesti. Dožádaný lékař zjistil, že je — nakaženo kapavkou, a nařídil nemocniční ošetřování, které trvalo značně dlouho, poněvadž nemoc byla zanedbána.

Před porotou vymlouval se Šercl, že o něm neví, že vše provedl patrně ze spaní. Popřel také, že by byl sám kapavkou stížen, ale soudní lékaři prohlásili, že skutečně po dlouhou dobu trpí nevyhojenou kapavkou a že ji přenesl také na děcko.

Porota zodpověděla všemi 12 hlasy otázku jí dané a znějící na zločin násilného smilstva a na přečin ohrožení a porušení zdraví pohlavními nemocemi, a soud odsoudil pak Šercla do těžkého žaláře na dva roky.

Jako další obžalovaný zasedl před porotou vážený občan a obchodník modním zbožím ve Veltrusích Josef Pospíšil. Tento 45letý vdovec a člen veltruského obecního zastupitelstva udržoval známost s Libuší Bláhovou, správkyňou okresního sirotčince ve Veltrusích, a ta mu také poklízela v domácnosti. K menšímu úklidu posílala k němu i osiřelé dívky, chovanky ústavu, zejména Anežku P., Ant. F. a Julii H. Tyto tři dívky přivedly Pospíšila na lavici obžalovaných. Pospíšil totiž zapředl

s nimi poměr vždy za několik dní poté, když té které bylo 14 roků; věc se však vyzradila a všechny tři prohlásily, že poměr ten byl jím vynucen užitým násilím.

Žaloval tudíž státní zástupce dr. Stibral mlsného vdovce pro zločin násilného smilstva.

Všecky tři dívky, vyslechnuté jako svědkyně, tvrdily houževnatě, že je obžalovaný násilím přiměl, aby mu byly po vůli, kdežto Pospíšil uváděl, že veškerý styk děvčat s ním byl dobrovolný.

Při křížovém ohni otázek, jichž účastnili se také porotci, musily však dívky doznat, že nekřičely, ač se odehrávalo vše v místnosti sousedící s krámem obžalovaného, který byl otevřen, že ani z místnosti té neutekly, když Pospíšil odešel do krámu, aby obsloužil příšedšího zákazníka, ba jedna z dívek přiznala, že po několik týdnů ji „znásilňoval“ Pospíšil třikrát za týden a že Pospíšila sama libala — ovšem prý až později...

Za těchto okolností je pochopitelné, že porota ve znásilnění děvčat mnoho nevěřila a že odpověděla na hlavní otázku, znějící na zločin násilného smilstva, zamítavě všemi hlasy, zodpověděla však kladně otázku na přečin svádění nedospělých děvčat k smilstvu podle nového, t. zv. prostitučního zákona. Následkem tohoto verdiktu byl obžalovaný odsouzen do vězení na tři týdny bezpodmínečně. Trest však je odpykán vazbou.

FEUILLETON.

J. R. Hradecký:

Stromy.

I.

Svítilo již, ale kraj dosud spal. Cihelna byla ostatně o samotě, u lesa, vzdálená od vesnice čtvrt hodiny. Bylo jítro Bílé soboty. Země dýchala rozmrzlou prstí, žiznící po zrnu, a po stránkách a mezích bylo již zeleno a svítily tam sedmikrásy.

Cihlár Kohoušek spěchal první a za ním jeho patnáctiletá dcerka Pepina. Vyběhla prostovlasá a jak spěchala, zapínala si v běhu ještě bluzku a kabát, který jí byl velký a v jehož rukávech se jí ruce stále ztrácely. Byl to kabát jejího otce.

„Abychom byli zpět, než se rozední,“ šepтал cihlár. Přeběhli louku a zmizeli v lese. Byl to les panský, a mezník, rozdělující půdu panskou od selské, byl nedaleko cihelny. I Kohouškova cihelna patřila ještě nedávno k panskému. Že náležela nyní Kohouškově, který ji měl kdysi jen v nájmu — bylo zásluhou jeho mrtvé ženy a ponuré historie, která se tu před její smrtí odehrála. Říkalo se, že Kohoušek, nemoha se kdysi ženy dočkat, vyšel jí lesem ke Kamenici naproti. A jak šel pěšínami, uslyšel její hlas. Avšak dříve než ji, užířel hraběte. — Nepustil ho.

Za několik dní stal se Kohoušek majitelem cihelny, kterou mu hrabě prodal — za sto korun — jak se v okolí tvrdilo. Od tohoto času však cihlářova žena churavěla a později zemřela, zanechavši tu Kohouškově chlapečka.

Od té doby bylo však mezi hrabětem a jeho lidem a mezi cihlářem nepřátelství. Kohoušek měl děti a Pepina, jež mu vedla domácnost, byla nejstarší. Spěchali nyní na panské, kde nedaleko školky, jak tam dělnice jí dávaly jablka a hrušky, rostly krásné stromky, hrušky a jablůňky. Kolem cihelny bylo pusté, prázdné prostranství, které chtěl Kohoušek osázeti ovocnými stromy. Avšak že takových stromků nikde v okolí nebylo ani za peníze, vydal se dnes pro ně na panské.

Udýchaní a naslouchající na všechny strany stanuli u stromků. Cihlár začal ihned kopat, zatím co dcerka držela stromek, trhající jej ze země. Když tak vytrhali i s kořeny sedm stromků, Pepina náhle pustila osmý a zašeptala: „Jde sem foť. Budeme utíkat?“

„Ty uteč!“ vyjekl Kohoušek. A jak se napřimil, spatřil foťku. Pepina učinila několik skoků, ale pak se zastavila: nedovedla svého otce v této situaci opustit.

„Tak kolik jich je?“ ozval se foť ironicky a jízlivě.

„Nestojí to za řeč,“ pravil cihlár. „Řekněte, kolik za stromky dáme a je po slávě.“

„Tak rychle to nejde, ale po slávě bude, máte pravdu.“

Nebylo s ním řeči.

„Stromky si vezměte, co teď s nimi,“ ozval se po chvíli a s náhlou vlídností. „Bylo by jich škoda, kdyby tu teď uschly. Nějak se to urovná!“

A foť měl se již k odchodu. Pohlédl na dívku a optal se: „Tys dcera? A jmenuješ se?“

„Pepina,“ odpověděla vzpurně. Zdálo se jí, že je to mnoho starostí a mnoho slavnostností pro těch několik stromků, které by tu byly

Právní zástupce oněch tří děvčátek byl se svými nároky (požadoval jako odškodné pro každou z nich částku 15.000 Kč) odkázán na pořad práva civilního.

Obžalovaného úspěšně hájil advokát dr. Baš, jenž proslovil přesvědčivou, právnickou hodnotnou a všeobecně skvělou řeč, jednu z nejlepších, jaké jsme kdy před porotou slyšeli.

*

Jako další případ projednáván byl ošklivý zločin 50letého ženatého domkáře a pensisty v Ořechu u Prahy Františka Stupky, kterého st. zástupce dr. Šudoma zažaloval hned pro čtyři ošklivé delikty: pro zločin násilného smilstva, pro zločin zprznění krve, pro zločin veřejného násilí vydíráním a pro zločin veřejného násilí nebezpečným vyhrožováním.

Obžalovaný má čtyři děti ve věku od 4 do 14 let. Nejstarší z nich je dcera Magdalena, narozená v červenci 1912. Tuto dceru obžalovaný od března 1926 několikrát zneužil a vyhrožoval jí, že ji zabije, prozradí-li to. Když děvče toto jednání nemohlo déle snášeti, uteklo k svému strýci do Řep. Ale otec tam za ní přišel a sliboval jí, že ji podřeže, nepůjde-li domů a nebude-li mu po vůli.

Obviněný popíral, že by se byl činů za vinu mu kladených dopouštěl, a vymlouval se na úplnou opilost, když mu byly dokazovány. Porota, již předsedal dv. rada St. Bouček, zamítla po obhajovací řeči dra Glücka 6 hlasy všechny otázky jí položené a přisvědčila

v tomto prostředí tak jako tak pohynuly. Avšak ani cihlář netušil, jaká historie se touto příhodou počíná.

Donesli stromky domů. Byly již trochu zelené a všechny vysoké ke dvěma metrům. Cihlář, toho dne již zamklý a nemluvný, vykopával odpoledne kolem cihelny jámy. A sázeli pak ty stromky mlčky, za temného hláholu zvonů z kostelů za lesy, jež zvaly na slavné Vzkříšení.

II.

Kteréhosi dne ke konci dubna vyběhla Pepina před cihelnu. Běžela ke stromkům. Žily, ujal se; a jablůnky již měly nalité pupence. Toliko jeden stromek, stojící nejbliže k lesu, uschl, jak bylo již patrné. Pepina spěchala, aby o tom objevu zpravila otce. A jak se otočila, spatřila jít k cihelně listonoše. To byla událost; chodil sem řídce, necháváje jim vše, co nosil, ve vesnici. Nosil sem jen to, co bylo nutno podepsat. Pepina se ulekla. A jak hleděla, spatřila na okamžik cosi podivuhodného: nad lesy, nad vršky stromů plálo žluté světlo. Šlehalo ze stromů tak, jako stoupá v létě z vod duha. Byl to jen okamžik, pak vše zmizelo.

„Něco od soudu,“ řekl listonoš.

Objevil se cihlář. Otrel ruce, podepsal. A položiv obsílku na okno, neřekl slova. Tu se listonoš vracel.

„Co pak to? — Mám ještě něco — tuhle pro slečinku.“

„Podepíše to sám,“ ozval se cihlář podivným hlasem. A když podepsal, odložil i obsílku své dcery na okno a vyhrkl: „Překážíme tady — začne vojna. Ale že nenechají ani tebe?“

toliko na otázku týkající se opilství, takže soud mohl Stupku odsouditi toliko pro přestupek opilství a vyměřil mu za něj trest vězení v trvání dvou měsíců.

Tak mírné posouzení hnusného činu porotou bylo veřejností přijato pochopitelně nepříznivě a vyvolalo reptání proti porotnímuřízení vůbec.

*

Dne 28. dubna t. r. šla 11letá Růžena H. od zahrádníka Rudolfa Pokorného ze samoty „Rusavky“, kde nakoupila zeleninu, domů cestou k Holubicům lesem. Když docházela ku konci lesa, vyběhl proti ní 18letý František Fryč, kočí ve Velvarech, uchopil ji za obě ramena, vtáhl ji polekanou a křičící do houští a tam na ní vykonal čin, naznačený v § 127 tr. z. Pak odešel, když byl děvčeti pohrozil, že je zabije, prozradí-li něco.

Devče, sirotek, vychovávané u své starší, vdané sestry, však nemlčelo a Fryč byl pohnán k zodpovědnosti před porotu, již předsedal vrch. rada Lev. Žalobu zastupoval stát. zástupce dr. Koblih. Obžalovaný nezapíral mnoho, omlouval se jen tím, že chtěl jednou poznati v praxi, co ve škole jej učili o tělovědě a o pohlavní výchově.

Porota po krátké poradě přisvědčila 10 hlasy k otázce na zločin násilného smilstva a soud vynesl pak rozsudek, jímž se František Fryč odsuzuje do těžkého žaláře na třináct měsíců.

„Tatínku — však se nebojím.“

Cihlář pohlédl na dcerku, která právě prala, a vyběhl rychle ven, ke své hlíně. Pepina ještě věci nerozuměla, nechápala, že každý takový styk s úřady, vyslýchání, vyhrožování vězením, vyšetřujícími, kteří nemají psychologické a výchovné soudnosti — že to vše působí na mladou mysl jako kouř na tráviňy, a že to má následky na celý život. On, Kohoušek to věděl. Kdysi, v ranném mládí musil jíti k soudu, jsa v podezření z krádeže králíků, nařknut a žalován zlou, hubatou babou. Ačkoliv věc se vyjasnila, zůstal od té doby Kohouškovi na duši stín. A od té doby v spravedlnost soudu nevěřil, zůstal v něm dojem, že vše to je hračkou a že si musí pomoci každý sám. Jak jinak, když soud je pro každou hubatou babu? Proto pro Kohouška soud a zákony jaksi neexistovaly. Avšak i vytrhání stromků z paseky považoval za věc nikterak trestnou. „Zhynou tam tak jako tak,“ usuzoval. Nyní však cítil, že se rozhoupává nad ním nějaký tajuplný, slepý, ale přece silný obr nějakým klackem a že se může stát, že trefí jeho i Pepinu přímo do hlavy.

Kolem cihelny vlály stromky v jarním větru. Byly již zelené a okolí cihelny jimi zkrásnělo. Cihlář dal ke každému stromku kůl, pln vůči nim otecké starostlivosti.

Několik dní přede dnem soudu spatřila Pepina na kraji lesa před cihelnou pana Adolfa, dvacetiletého syna fořtova. Kýval na ni a usmíval se. Když Pepina ztrnula nevšímavě, šel blíž. „To jsou ty stromky?“ pravil kamarádsky, a v jeho hlase bylo ono porozumění a ona sympatie, která mimoděk sblízuje mladé lidi stejných let. Vycítila tu sympatii a řekla